

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **J.S.**
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Zábržem
sídlem Veveří 486/57, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. 14106/2018-900000-315, ve věci spotřební daně

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 16. 4. 2018 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018 č. j. 14106/2018-900000-315 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 17. 8. 2017 č. j. 111259/2017-570000-32.1, jímž byla žalobci uložena pokuta podle § 250 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) za opožděné daňové tvrzení. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost období, za které byla pokuta uložena, neboť konec období není odůvodněn a ani stanoven. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice změnil počet dnů, za který byla pokuta uložena, z 806 dnů, jak rozhodl celní úřad, nově na 776 dnů, tento počet dnů resp. konec doby však nijak neodůvodnil. Podle žalobce nemůže být pokuta uložena za dobu, kdy došlo k vyměření daně z moci úřední. Z tohoto pohledu je uložení pokuty nezákonné a zásadně proti myšlence zákona. Žalobce dále namítl, že žalovaný může prvostupňové rozhodnutí pouze změnit, nikoliv nahradit, jak vyplývá z § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
2. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Uvedl, že předmětná pokuta byla uložena v maximální možné výši, kterou zákon jednoznačně stanovuje, aniž by správnímu orgánu byla dána možnost její modrace. Vzhledem k tomu, že maximální výše pokuty byla v případě žalobce dosažena mnohem dříve, než v uvedených 776 dnech, přibližně po 30 dnech prodlení, pak je zcela irrelevantní zabývat se koncem této lhůty. Nesouhlasil ani s námitkou, že není možno uložit pokutu za dobu, kdy došlo k vyměření daně z moci úřední, neboť prodlení s podáním daňového přiznání končí jediné a právě podáním daňového přiznání. Pro případy, kdy daňové přiznání není podáno vůbec, platí v zákoně uvedená maximální výše pokuty. Nesouhlasil ani s námitkou překročení pravomoci vyplývající žalovanému z ust. § 116 odst. 1 písm. daňového řádu, když použití jiného slovesa než „změnil“ či „mění“ nijak nepřekračuje pravomoc žalovanému zákonem danou.
3. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 17. 8. 2017 celní úřad vydal platební výměr na 300 000 Kč, představující pokutu za opožděné tvrzení spotřební daně z tabáku podle zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“) za zdaňovací období květen 2015. Uloženou pokutu vypočetl za 806 dnů v procentu 0,05%; celkem ji stanovil na 300 000 Kč. Proti platebnímu výměru podal žalobce dne 4. 9. 2017 odvolání, ve kterém nesouhlasil s výpočtem počtu dnů. Vyšel z úvahy, že daňové tvrzení měl podat k 25. 6. 2015, první den prodlení je tak den 26. 6. 2015 a po přičtení 806 dnů se dojde k datu 9. 9. 2017, tedy ke dni, který ke dni podání jeho odvolání ještě ani nenastal. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že část výroku napadeného rozhodnutí „počet dnů 806“ nahradil zněním „počet dnů 776“. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že dne 12. 5. 2015 zjistil celní úřad při místním

šetření skutečnost, zakládající žalobci povinnost přiznat a zaplatit daň podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních. Vzhledem k tomu, že žalobce ani poté, co mu byla doručena výzva k podání řádného daňového tvrzení, daňové tvrzení nepodal, vyměřil celní úřad žalobci spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období květen 2015 ve výši 23 486 700 Kč z moci úřední rozhodnutím č. j. 40552/2017-570000-32.1 ze dne 22. 3. 2017. Žalovaný vyšel z ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebních daních, ze kterého vyplývá lhůta pro podání daňového tvrzení do 25. 6. 2015. Vzhledem k tomu, že žalobce daňové tvrzení nepodal, vznikla mu přímo ze zákona - podle § 250 odst. 1 daňového řádu - povinnost uhradit pokutu. Výše pokuty je stanovena procentem z výše daně za každý den prodlení a je „zastropována“ jednak maximálním procentem 5%, a také maximální hodnotou 300 000 Kč. Vzhledem k výši daně 23 486 700 Kč a sazbě 0,05% došlo k dosažení zákonem stanovené maximální výše pokuty už cca po 30 dnech prodlení. Proto je pokuta prvostupňovým rozhodnutím předepsaná v souladu se zákonem a stanovena ve správné výši. Co se týče údaje o počtu dnů ve výroku prvostupňového rozhodnutí, toto žalovaný považoval za chybu v psaní.

5. Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu, *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učinil-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05% stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5% stanovené daně.* Podle odstavce 5 téhož ustanovení, *maximální výše částky vypočtené podle odst. 1 nebo 2, nesmí být vyšší než 300 000 Kč.* Podle § 18 odst. 1 zákona o spotřebních daních, *plátcí, kterým vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, jsou povinni předložit daňové přiznání samostatně za každou daň, a to do 25. dne po skončení zdaňovacího období, ve kterém tato povinnost vznikla, pokud tento zákona nestanoví jinak; ve stejné lhůtě a stejným způsobem jsou plátcí oprávněni uplatnit nárok na vrácení daně, pokud tento zákona nestanoví jinak.*
6. V řízení nebylo sporné, že žalobci vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň za měsíc květen 2015 ve výši 23 486 700 Kč. Z této částky činí denní výše pokuty při sazbě 0,05% 11 743,35 Kč. Maximální výše pokuty 300 000 Kč tak bylo dosaženo po 26 dnech prodlení (26 x 11 743,35 = 305 332,30 Kč), tedy k 21. 7. 2015, při prvním dnu prodlení 26. 6. 2015 (žalobce byl povinen podat daňové přiznání 25. 6. 2015). Lze sice přisvědčit žalobci, že v napadeném rozhodnutí není odůvodněno, proč žalovaný přistoupil ke změně doby, za kterou je pokuta ukládána, z 806 dnů na 776 dnů, pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí je však tato skutečnost bez významu, neboť maximální výše pokuty nebyla překročena. Byť se tak jedná o pochybení žalovaného, nemělo vliv na správnost rozhodnutí, a tato žalobní námitka není důvodná.
7. Stejně tak není důvodná žalobní námitka, že pokutu lze udělit pouze za dobu do vyměření daně z moci úřední, k čemuž v případě žalobce došlo dne 22. 3. 2017. Předně, na posouzení správnosti rozhodnutí (tedy uložení pokuty ve výši 300 000 Kč) ani tato žalobní námitka nemá žádný vliv, neboť daň byla vyměřena o dvacet měsíců později, co bylo dosaženo maximální výše pokuty, a vyměření daně tak nemohlo nijak ovlivnit ani vznik povinnosti žalobce pokutu za opožděné daňové přiznání zaplatit, ani její výši. Nadto, daňový řád ve shora citovaném ustanovení § 250 odst. 1 váže pokutu na dobu prodlení s podáním daňového přiznání resp. dodatečného daňového přiznání a plynutí této doby neomezuje žádnou skutečností, ani vyměřením daně z moci úřední; horní hranice výše pokuty

v případě podání přiznání opožděně nebo vůbec je stanovena jednak maximálním možným procentem, jednak maximální pevnou částkou pokuty, ničím jiným. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

8. Podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu, *odvolací orgán napadené rozhodnutí změnil*. Podle názoru krajského soudu žalovaný změnou prvostupňového rozhodnutí ve formě nahrazení počtu dnů, za které je pokuta za opožděné tvrzení ukládána, postupoval v souladu se zněním citovaného § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť daňový řád neříká výslovně, jakým způsobem má ke změně dojít. Lze tedy připustit, že se tak stane i nahrazením části výroku jiným zněním, v posuzované věci nahrazením číselného údaje údajem jiným. I kdyby se však jednalo o porušení daňového řádu, pak by toto rovněž nemělo žádný vliv na meritum rozhodnutí. Ani tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
9. Žaloba tak není důvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
10. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 20. prosince 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu